

des, at der måske er en sammenhæng mellem det forhold, at mange børn har adfærdsmæssige problemer, og det, at vi har fjernet, ja næsten kriminaliseret ansvar og pligter i barndommen. Samfundet overflødiggør børn og unge med deprimerende konsekvenser. Man stjæler børnenes muligheder for at føle en glæde, ja, ligefrem en sejr ved at udfylde en praktisk funktion i familien.

Det er logik for præriehøns, at der er en stærkt opdragende funktion i at forpligte børn til at tage deres tørn ved opvask, rengøring, oprydning osv. Derfor er det direkte asocialt at fortsætte denne forbudslinje over for børns og unges moderate fritidsjob, men jeg håber, at Venstres synspunkter i relation til denne problemstilling blev slået fast med syvtømmersøm under F 12.

Mellem 10 og 12 pct. af alle børnehavebørn bliver i dag henvist til psykolog, hvilket er en fordobling på 10-15 år. For skoleelever gælder det op til 20 pct. af en årgang. Umiddelbart er jeg af den opfattelse, at det er urimeligt mange; det er simpelt hen for mange.

Dækker denne udvikling i realiteten over en uheldig indsnævring af selve normalitetsbegrebet? Hvis det er tilfældet, er vi i hvert fald ude på en farlig slikske. Selv om nogle ville finde tanken kættersk, kan jeg ikke dy mig for samtidig at fundere over, hvordan nutidens skolepsykologer vil rubricere nogle af vores histories mest dynamiske og farverige personligheder, hvis de gik i 3. klasse i 1996. Hvordan ville en nymodens skolepsykolog f.eks. vurdere en karakter som H.C. Andersen eller Søren Kierkegaard? Var de kommet i specialklasse? Jeg er ret sikker på det.

Tilbage til den konkrete forespørgsel. Venstre finder, at det er vigtigt at lytte til de røde alarmlamper fra landets skoler, og kan derfor bakke ministerens lovede initiativ op.

Det er sagligt rigtigt at starte med at undersøge problemstillingens omfang for derefter senere at overveje konkrete initiativer. Med denne debat har Folketinget forhåbentlig sendt et klart signal om, at uacceptabel og asocial adfærd i skolen skal besvares konsekvent.

Venstre stemmer naturligvis for dagsordenen, som vi selv er medforslagsstillere til.

Anne Baastrup (SF):

Folkeskoledebatten, sådan som den fungerer for tiden, hviler efter min bedste opfattelse på rygtedannelser og er ved at gå helt skævt. Vi er ved

at få skabt den opfattelse af folkeskolen hos forældre og kommende forældre, at folkeskolen ikke duer. Den negative spiral, som hr. Frank Dahlgaard må siges at have et stort ansvar for, skal vendes. Det er vigtigt, at partierne bag folkeskoleforliget koncentrerer kræfterne om at få vendt denne spiral.

Det undrede mig derfor, at Venstre er medforslagsstiller til forespørgslen; men sådan er der jo så meget.

Sagen er jo den, at hr. Frank Dahlgaard gang på gang har understreget i sin debat og i sin opfattelse af folkeskoleloven, således som den blev formuleret efter hidsige debatter, har jeg hørt fra min forgænger, hr. Frank Dahlgaard har understreget, at der er børn, der ikke skal være i folkeskolen. De skal ud.

Jeg er helt sikker på, at det er ikke Venstres tanke at forlade folkeskoleforliget. Det håber jeg i og for sig ikke. Vi skal nemlig fastholde, at folkeskolen skal være for alle børn, og det er der faktisk en lang tradition for. Allerede i »Instruks til almueskolelæreren« i 1814 står der, at det er skolens opgave med lige omsorg og uden forskel at antage sig alle børns undervisning og dannelse.

Siden da har det været folkeskolens opgave og forpligtelse at tilbyde undervisning til alle børn. I dag ligesom i 1814 skal folkeskolen give alle børn et undervisningstilbud, men elever, hvis udvikling kræver særlig hensyntagen eller støtte, skal have tilbud om specialundervisning og anden specialpædagogisk bistand. Ellers kan skolen ikke løse sin opgave, og det enkelte barn og den enkelte lærer lades i stikken.

Det tværministerielle udvalg vedrørende børn tog i 1992 et initiativ til at få lavet en rapport, der bliver kaldt Risikobørn. Denne rapport beskæftigede sig med de børn, der befinder sig i gråzonen, kan man kalde det, mellem den generelt forebyggende indsats, f.eks. i forhold til læsevanskeligheder, og den egentlige behandlingsindsats. Det er i denne gråzone, vi finder mange af de børn, der har sociale og emotionelle problemer. Ifølge folkeskoleloven har disse børn krav på hjælp, men tilbudet er ofte utilstrækkeligt.

Rapporten viser, at forudsætningen for, at integration af børn med særlige vanskeligheder kan lykkes, er, at integrationen ledsages af støtte og supervision til lærerne, at lærerne er uddannet til opgaven, at barnet støttes pædagogisk og socialt, at læreren får undervisningsmidler og tekniske faciliteter til rådighed, og at skole og